

Že so se pripravljali, da bi posekali drevo, toda v zadnjem trenutku se oglasi v družbi svarilen glas, ki pravi:

„Po mojem mnenju nikakor ne sodi posekati drevesa. Hrast je tako močan, da bi utegnili čuki prej postati godni, preden bi drevo padlo.“

Pod dolgem presojevanju dobe naposled vendarle pravo, in reči moramo, da so si znali Zabržani pomagati v vsaki stiski in sili, če ne tako pa drugače. Kaj pa so tokrat izmodrovali?

Pod hrastovim duplom se postavi najmočnejši mož v vasi. Zabržani so imeli namreč iz same previdnosti vedno po enega te vrste ljudi. Temu spleza na široke rame drugi, drugemu s pomočjo drogov in vrvi tretji in tako dalje, dokler ni stala dovoljna vrsta mož drug na drugem in je najvišje stoječi lahko dosegel čukovo gnezdo. Podreti se izlahka ta navpična vrsta ni mogla, ker so se njeni posamezni udje oprijemali hrastovega debla. Ko seže zgornji v gnezdo in izvleče čuke, si ne more samega veselja drugače in vzklikne prav radostno:

„Juhe, juhe! Že jih imam — moji so!“

Vse je bilo veselo, najbolj pa spodnji v navpični vrsti, ker je vendar že precej težko držal živo lestvo. V svojem velikem veselju se močno nagne na stran, da bi pogledal kvišku. Toda na ta način izpodmakne druge, in vsi telebijo neusmiljeno na tla.

Seveda je največ odnesel oni, ki je bil prej najvišji. Kakor sem slišal pripovedovati, si je siromak polomil obe roki in si iz sklepa vrgel obe nogi. Zanesli so ga lepo domov in ga zdravili na stroške cele vasi. Poleg te nesreče pa so bili še vendar veseli, ker so z možmi padli tudi čuki na tla, in je ponesrečenec držal stara dva tudi pri padcu tako trdno, da mu ni noben ušel.

Še istega dne so naredili zunaj vasi velik ogenj, v katerega so s kruto roko pometali k smrti obsojene ptice. Pravijo, da se od tega dogodka ni upal noben čukov par več naseliti se v bližnjem gozdu.

Lisica in veverica.

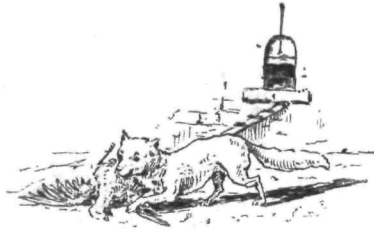
Spisal Polenčan.

eselo je skakljala veverica po drevju ter prišla na drevo, pod katerim je imela lisica svojo luknjo.

Lisica, ki je sedela ravno pred vhodom svojega stanovanja, jo prijazno pozdravi in se jame pogovarjati z veverico. Željna, da bi jo dobila v svojo pest, ji reče: „Ali se nič ne bojiš, da bi prišel lovec in te ustrelil, ko tako brezskrbno skačeš po drevju? Ravno kar prihajam z lova domov; na poti pa sem videla moža s puško in psom; jako sem se prestrašila in tekla domov, kolikor je bilo mogoče. Pridi k meni v votlino, da te ne doleti nemila usoda.“

V tem pride lovec s psom-jazbečarjem. Lisica se brž skrije v svojo votlino, veverica se pa pritisne k deblu, da bi skrita opazovala, kaj se zgodi. — Pes šine v lisičino luknjo in prižene kmalu iz nje lisico, ki jo lovec ustrelj. — Ko se pa veverica zopet čuti varno, si misli: „Tu imaš! Meni si kopala jamo, sedaj si pa sama padla vanjo.“

Sušec in mali traven.

Spisal Ivo Trošt.

Meseca sušec in mali traven, soseda v pratiki in v prirodi, sta se nekoč pogovarjala, kdo bi ljudem huje nagajal z vremenom.

Mali traven: „Bratec, dobro rogoviliš, odkar so razglasili začetek pomladi. Braniš se je z občudovanja vredno spretnostjo. Napravil si že sneg in led; veter je dvignil prah in pripeljal sušo, mraz si poslal in slano.

Toda jaz bi se branil še bolj, pa so mi določili en dan manj kot tebi.“

Sušec: „Saj se ti pozna, da si mlajši od mene. Že name so ljudje hudi, da je groza. Koliko greha, godrnjanja in jeze bi bilo šele potem, ko bi bil ti na mojem mestu ter bi gospodaril celo en dan več! Bog že ve, zakaj odbije kozi rog.“

Odtlej meseca sušec in mali traven nista več prijatelja: ako je prvi moker, je drugi suh ali pa narobe.

